

Kádár hol jobbra, hol balra nézett. De a két, mosolygó, zavartalan arc az utolsó, rossz gondolatát is legyőzte. Tréfa volt az egész, talán egyúttal az ő ugratására is. Ő is beállt a táncba. Eltorzult vonásai mosolyra igazodtak. Hozzájuk lépett.

— Gyere, te szépséke, hadd csókoljalak meg. Igazán gratulálok. Domokos Laci derék ember; ha a felesége is megbecsüli. No ne ellenkezzél, ilyenkor egy rokoni csók kijár.

Klára kacagva siklott ki az ölelésre tárt karok közül. — No, hát titeket is könnyű falhoz állítani. Hahaha! Hát csak nem hittétek el, hogy ezt a korhelyt, ezt a szoknyavadaszt, ezt a házasságszédelgőt szeretem? Hiszen még el sem vált a feleségétől, aztán meg csaknem apám lehetne... No, hát még sem hittem volna, hogy ilyen gondolatok felőlem. Hahaha! — Hangosan kacagott, mintha nevetőgörcsöt kapott volna.

Az újabb, váratlan fordulatra Kádár kedvetlenül fordult hátra. Becsapta az ajtót s távoztában valami affélet mondott: Asszonynéppel sohasem jöhet tisztába az ember!

Bertike magához ölelte kis hugát, aki a hosszú, hangos kacagás után csendesen zokogni kezdett...

Nikodemusz Károly.

ŐSZI ALKONY.

*Tekintetem borongva száll tova...
A domb hajlása lányos, lágy, finom,
Mint lehanyatló bágyadt liliom
S hozzásimúl az erdők bársonya.*

*A kőd csak csipke rajta, omló bő fodor,
De bent a mélyben nyugtalan gomoly.
A domb mögött az árnyék még fogoly,
Kileskel néha. Torz, sötét, komor.*

*Az őszi ég sovány, megsárgult arcán
A nap, mint véres, gyulladt szem lezárul.
A szél-kigyó sziszegve int a fárul.*

*Ott fent, mint szürke ifjú, lila lány,
Egymást ölelve lejt a kőd, az árny...
A völgy borzongva vak sötétbe ájul.*

Réz Gyula.